

Nagyálmos Ildikó

házak közti terek

*a poros sáros utcák romantikája vonz
a régi házak dohos padlásszobája
ahol emlékek kergetőznek a cserepek alatt
s a pince hatalmas szuszékja
hol egy napot töltöttem annak reményében
hogy keresésemre indul valaki
a tökéletes rejtkehely azóta is erősségem
néha előbújok és hitetlenkedve nézek szét
keresett valaki?
és vonz a kert hatalmas diófájával
amelynek ágán éveket ültem
és bámultam a lemenő napban
a szöcskerajt füstölgő mezőt
s a patak a patak egy csodavilág
kár hogy nem bújhatnak talpam alá
a halak
rég kiszáradt évente egyszer mégis kifut
medréből előnti a házak közti teret
aztán újra elapad
valami szomorúság lengi körül a falvakat
valami furcsa átváltozás
visszafordíthatatlan folyamat*

*fölöttébb izgat a halálos csend
a szárnyukat szegő égi madarak
falevelek riadt suhanása
rejtükben megbúvó vadak
nyári záporok bő zivatarok
hólyagos esők mindet szeretem
a szivárvány ha meggörnyed az égen
alatta átbújni megkíséreltem
de untat a szó a kimondott
és zavar a lassú folytatás
untass hát mondd hogy szeretsz
s majd helyettem valaki megbocsát*

szabad vagyok

*szabad vagyok majdnem szabad
nem kötnek rögök se fellegek
az elmém egyetlen börtönöm
mi beszűkíti a teremet
nem vágyom bókra ölelésre
semmit ne mondj a szavak
elkopott üres fecsegések
szárnyukat szegett madarak
ne kérj nem szívesen adok
vedd csak el mint a többiek
talán félrenéznek néha
és megbocsájtják az égiek
ha így ha úgy de egyszer mindenki...
a boldogság csak pohár alján a lé
lecsúszik s újratöltik újra
és kiveszik belőle mi istené*

így élek

*úgy élek itt mint soha senki
tán csak régi nagy kalandorok...
alattam olykor szétfut a táj
s ha tudom is ki vagyok
még kattog bennem valami szív
magamban folyton utazom
idegen tájak zamata hív
zakatol bennem vonatom
mezítláb éles köveken
ha felsebzett alattam a táj
lassú szekérre kapaszkodom
sose tudom végül mi vár
hajókra szállok ladikokra
kezemben a kormánylapát
viharok jönnek elragadják
egyikünk se hagyja magát
bejárom így a fél világot*

*jövök megyek magam körül
észre se veszem a parton állsz
a lélek belém kívül*

mi lesz

*mi lesz belőled akkor
ha kívül bennem a nyár
kilép szívemből unottan
egy aprócska tűzmadár
mi lesz belőlünk akkor
ha semmi sem melegít
a bőrön nem megy át
a napsugár nem hevít
a bőrön nem megy át
a golyó sem a kés
csak ülünk egymás mellett
karmol a szívverés*

*mi lesz belőlem akkor
ha felforr benned a tél
olvad a szív habár
pácolni nincs miért
csepeg a lélekeresz
mindent elönt a lé
ki dönti el ki lesz
istené ördögé*

'56-os pesti srác – bronz, mészkő; Budapest VIII., Corvin-köz, 1996